

48.

ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑΣ.

Ἦταν ἡμέρα βροχερὴ, καὶ νύχτα χιονισμένη,
Ὅταν γιὰ τὴν Τριπολιτσαὶ ξεκίνησε ὁ Κιαμίλης.
Νύχτα σελλώνει τ' ἄλογον, νύχτα τό καλιγώνει·
Καὶ μέσ' τὸ δρόμον τὸ Θεὸ παρακαλεῖ καὶ λέγει·
— «Θεέ μ', ἐκεῖ τοὺς προεστοὺς, κ' ἐκεῖ τοὺς δεσποτάδαις
» Νὰ βρῶ, μὴ 'στὸ κεφάλι τους πάρουνε τοὺς βαϊάδαις,
» Νὰ μὴ σηκώσουν ἄρματα, καὶ πάγουν μὲ τοὺς Κλέφταις!»
Σὺν ἔφθασε, εἶχαν οἱ Γραικοὶ τὸ κάστρο πλακωμένο,
Τοὺς τούρκους ἐκλείσαν στενά, βαριά τοὺς 'πολεμοῦσαν.
Κολοκοτρώνης 'φώναξεν ἀπὸ τὸ μετερίζι.
— « Προσκύνησε, Κιαμίλμπεη, 'στους Κολοκοτροναίους,
» Νὰ σοῦ χάρισω τὴ ζωὴν, ἐσὲ καὶ τὰ παιδιὰ σου,
» Ἐσὲ καὶ τὰ χαρέμια σου, κ' ὅλη τὴ γενεά σου.»
— « Μετὰ χαρᾶς σας Ἕλληνες, κ' ἐσεῖς Καπετᾶναῖοι,
» Εὐθύς, νὰ προσκυνήσωμεν 'σ τοὺς Κολοκοτροναίους».
Μπουλούκμπασης. ἐφώναξεν ἀπὸ τὴν τάπια·
— « Δὲν προσκυνᾶμεν, ἄπιστοι, 'σ ἐσᾶς βρωμοραϊκάδαις·
» Ἐχομε κάστρα δυνατὰ, καὶ βασιλιὰ 'στὴν Πόλιν.
» Ἐχομ' ἀσκέρι 'ζακουστὸ, καὶ Τούρκους παλλικάρια,
» Ποῦ τρῶνε πέντε 'στὸ σπαθί, καὶ δέκα 'στὸ τουφέκι,
» Καὶ δεκαπέντε 'στ' ἄλογον, διπλοὺς 'στὸ μετερίζι.»
— « Τώρα νὰ ἰδῆτ', ἐφώναξε τότε ὁ Κολοκοτρώνης,
» Νὰ ἰδῆτ' Ἑλληνικὸ σπαθί, καὶ Κλέφτικο τουφέκι,
» Νὰ ἰδῆτε, 'σάν τὸ θέλετε, τί φίδι θὰ σᾶς φάγη!
Τρίτη, τετράδη Ὀλιβερὴ, πέφτη φαρμακωμένη,
Παρασκευὴ 'ξημέρωσε (ποτὲ νὰ μ' εἶχε φέξη!)
Ἐβάλαν οἱ Γραικοὶ βουλή τὸ κάστρο νὰ πατήσουν.
Σὺν ἀετοὶ ἐπηδήσανε, κ' ἐμπήκαν σὰν πετρίτες,

Κι' ἀδειάσαν τὰ τουφέκια τους, τὴν λιανομπαταρία.
Κολοκοτρώνης φώναζεν ἀπ' τ' Αἰγιοργεῖοῦ τὴν πόρτα·
— «Μολάτε τὰ τουφέκια σας, σῦρετε τὰ σπαθιά σας·
» Βάλετε τὴν Τουρκιὰν ἔμπροστὰ, σὰν πρόβατα στὴν μάντραν. »
Τοὺς πῆγαν καὶ τοὺς ἐκλείσαν ἰστὴν τάπια τῆ μεγάλη.
Ἀπολογᾷτ' ὁ Κεχαγιᾶς πρὸς τὸν Κολοκοτρώνη·
— «Κάμε νισάφι ἰστὴν Τουρκιὰν, κόψε, μόν' ἄρσε κι' ὄλας. »
— «Τί τζαμπουνας βρωμότουρκε; τί λὲς παλιομυρτάτη;
» Νισάφιν ἔκαμες ἐσὺ ἴσ τὴ μαύρη τῆ Βοστίτσα,
» Ὅπ' ὄσφαζες τ' ἀδέλφια μας κι' ὄλους τοὺς ἐδικούς μας; »

49.

Ο ΤΑΣΣΟΥΛΑΣ.

Ἀνάθεμά σας γέροντες, γερόντοι Λαπανιώταις,
Ποῦ ἴστειλαταν τὰ γράμματα κ' ἴστειλταν τὰ μαντάτα,
— «Νὰ ῥθῆς νὰ ῥθῆς, Τασσοῦλα μου, νὰ ῥθῆς νὰ προσκυνήσης,
Μὴ σοῦ χαλάσουν τὸν ὕγιό, τὸ μοναχὸ παιδίσου,
Τὸ ἕγιό τὸν Κωνσταντάκι σου, καλὸ παλληκαράκι. »
Τὸν ἴπῃρε τὸ πκράπονο καὶ ἴκινησε νὰ πάγη.
Τὸν ψυχογιού του φώναζε τὸν ψυχογιού του κράζει,
— «Γιὰ πάρε τὸ τουφέκι σου καὶ ζῶσε τὸ σπαθί σου,
Κι' ἄιντε νὰ προσκυνήσωμε τὸν μπέη τοῦ Ταῖρη. »
ἴσ τὴν στράτα ποῦ παγαίνανε ἴσ τὴν στράταν ποῦ παγαίναν,
Βρίσκουν τὸν Μπέη ποῦ λούζονταν, πῶπλενε τὰ ποδάρια·
— «Καλήσου ἴμέρα Μπέη μου» — ἀκαλῶς τον τὸν Τασσοῦλα·
— «Τασσοῦλα μ' τί μᾶς ἄργησες τόσο γιὰ νὰ σὲ ἴδοῦμε; »
— «Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε Μπέη μου, τί νὰ σοῦ μολογήσω
Ἀνάθεμα τὴν τέγνη μας, τὴν ἀνυποταγή μας,

Δὲ μᾶς ἀφίνουνε τ' ἀρνιά καὶ τὰ παχιά κριάρια,
Δὲ μᾶς ἀφίνουνε τὰ νερά 'στούς Ἰσκιούς 'στὰ πλατάνια.»
«Τασοῦλα μ' τί μᾶς ἔφερες 'πού 'ρθες νὰ προσκυνήσης;»
— «Σᾶς ἔφερα χίλια φλώρια καὶ πεντακόσα γρόσα,
Ἐφερα κι' ἀσημόκουπα, ζάρφια μαλαματένια.»
Κι' ὁ Μπέης τ' ἐλάτιν ἔκραξε κρυφὰ τὸν κουβεντιάζει·
— «Γιὰ τράβια τὸ βαρὺ, σπαθὶ καὶ πάρτου τὸ κεφάλι.»
Κι' ὁ φυχογιός του τᾶ 'νοιωσε καὶ τὸν Τασσοῦλα κράζει·
— «Σήκω Τάσιο νὰ φύγωμε, σήκω Τάσσιο νὰ πάμε.»
Στὸ παραθύρι ῥίχθησαν, 'ς τὸ δρόμον ἔβρεθησαν.
— «Ἄν σὲ τ' ἀκόσω Μπέημου, 'στὴ σοῦβλα θὰ σὲ ψήσω!»

50.

Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ.

— «Λόψε εἶδα 'στὸν ὕπνο μου, 'στὸν ὕπνο ποῦ κοιμώμουν,
Θωλὸ ποτάμι ἀπέρναγα, καὶ πέρα δὲν ἐβγήκα·
Εἶχε θωλὰ τὰ ῥέματα, καὶ τὰ νερά βαμμένα,
Κεφάλια ἐκύλουνε 'μπροστὰ, κεφάλια κι' ἀπ' ὀπίσω·
'Ξήγατ', ἄντωνη μ', ξήγατο τ' ὄνειρο ποῦ μ' ἐφάνη!»
— «Παιδιά μου μὴ σκοτίζεστε, κ' ἐγὼ σᾶς τὸ 'ξηγάω·
Τούρκους πολλοὺς θὰ κόψωμε, θὰ πάρωμε καὶ πλιάτζκα!»

51.

Ο ΔΕΛΙΓΙΩΡΓΗΣ.

Τίνος μανούλα θλίβεται; τίνος μανούλα κλαίει;
Τοῦ Γιώργη ἢ μάνα θλίβεται; τοῦ Γιώργη ἢ μάνα κλαίει.
'Στὸ παραθύρι κάθεται, τοὺς κάμπους ἀγναντεύει
— Ἄ'ς ὄλον τὸν κόσμον ἕαστεριά, σ' ὄλον τὸν κόσμον ἥλιος,
'Στὰ ριζοβούνια τοῦ Ἀχονοῦ πολὺς καπνὸς κι' ἀντάρα·
Μὴν' ἀπ' τὰ χιόνια τὰ πολλὰ, μὴν' ἀπὸ ταῖς βροχάδαις;
Μὴτ' ἀπ' τὰ χιόνια τὰ πολλὰ, μὴτ' ἀπὸ ταῖς βροχάδαις,
Τὸ Δελιγιώργη ἐκλείσανε Τούρκοι ὡς ἐννιά χιλιάδαις.
— Ἐβγα, Γιώργη, προσκύνουσε, τζουράκι νὰ σὲ κάμω!
— Δὲν εἶμαι νύφη Πατρινιά νὰ ἔγωῦ νὰ προσκηνύσω·
Χίλιαις φοραῖς τὸ αἷμα μου τῆ γῆ νὰ κοκκινήσῃ,
Παρά νὰ δώσω τ' ἄρματα, τὸ ἔρμιο μου νταλλάνι.

52.

ΟΙ ΑΝΔΡΟΥΣΣΟΙ.

'Στὴ Λιάκουρη, 'στὴ Λειβαδιά, κιμιάνη τοῦ Σαλώνου,
Καὶ 'στὰ Βαρδοῦσα τὰ ψηλά πῶχουν ταῖς καταδόθραις,
Ἐσώσανε τὴν Κλεφτουριά, τοὺς μαύρους Ἀνδρουτσέους,
Τὸν Δρόσο τὸν περήφανο, τὸ Γιώργο Μωραῖτη,
Τὸ Ἰάννη ἀπὸ τοὺς Ξυλικούς, καὶ τὸν Βλαχοθανάση,
Ποῦ ἦταν μπαϊράκια 'στὰ βουνά, καὶ φλάμπουρα 'στοὺς κάμπους,
Κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὸν ταηφᾶ πανώρια κυπαρίσσα!
— Βουνά μου μὴ χιονίσετε, κάμποι μὴ παχυστήτε,
Καὶ σεῖ, χελιδωνάκια μου νὰ ζῆτε μὴ λαλεῖτε!

Μόν' πέστε τῆς Ἀνδρούτζενας, τῆς μικροπαυδρεμένης
Νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὴ Λαμπρῇ, καὶ τὰ φλωριά μὴ βάλῃ,
Καὶ νὰ μὴν πλέξῃ τὰ μαλλιά, στὴν Ἐκκλησιὰ μὴν πάγῃ,
Τὶ ὁ Ἀνδρούτζος ἀποκλείστηκε 'στὸ μέγα Μοναστήρι·
—Φέρνουν τόπια ἀπ' τὴν Ἑγρίκο, μπόμπαις ἀπ' ταῖς Ἀθήναις
Νὰ ρίξουν νὰ σκορπίσουνε τὸ μέγα Μοναστήρι·
Κι' ὁ Ἀνδρούτσος ἔτρωε κ' ἔπινε, κι' ἔστριφε τὸ μουστάκι.

53.

ΤΟ ΑΝΑΠΛΙ.

— Ἀνάπλι τί δὲ χαίρεσαι, καὶ δὲ βαρεῖς παιγνίδι;
— Ἄν πῶς μοῦ λὲς νὰ χαίρωμαι καὶ νὰ βαρῶ παιγνίδι,
Ὅπουμαι Ἀνάπλι 'ξακουστὸ, κι' Ἀνάπλι 'παινεμένο,
Πῶχω τὰ τόπια γιὰ χαρὰ, τουφέκια γιὰ παιγνίδι,
Καὶ σὺ μὲ θέλεις γιὰ ραγιά, μὲ θὲς χαρατζομένο;
— Ἀνάπλι δόστα τὰ κλειδιά, Ἀνάπλι παραδόσου,
Γιατὶ ἐσο αἶμα κι' ἂν χυθῇ θὰ τῶχεις στὸ λαιμό σου!
— Δὲν παραδίνω 'γὼ κλειδιά, καὶ δὲν ἔχω χαμπάρι·
'Στὸ Παλαμῆδι κρέμονται λαὶ σὺρε νὰ τὰ 'πάρῃς!

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΓΙΩΝ.

— «Μαῦρο πουλάκι πῶρχεισαι ἀπὸ τ' ἀντίκρου μέρη
Ἰέσμου τί κλαψαίς θλιβεραίς, τί μαῦρα μυρολόγια
Ἀπὸ τὴν Πάργα ἔγαινουνε, ποῦ τὰ βουνὰ βραγίζουν;
Μὴ νὰ τὴν πλάκωσε Τουρκιά, καὶ πόλεμος τὴν καίει; »
— «Δὲν τὴν ἐπλάκωσε Τουρκιά, πόλεμος δὲν τὴν καίει
Τοὺς Παργινοὺς ἐπούλησαν ἴσ' αἰ γίδια, ἴσ' αἰ γελάδια,
Κι' ὄλοι ἴσ' τὴν ξενιτεῖα θὰ πᾶν νὰ ζήσουν οἱ καίμενοι
Θ' ἀφήσουνε τὰ ἴσ' πῆττα τους, τὸν τάφο τοῦ γονιοῦ τους,
Θ' ἀφήσουν τὸ προσκήνυμα Τοῦρκοι νὰ τὸ πατήσουν.
Τραβοῦν γυναῖκες τὰ μαλλιά, δέρνουν τ' ἄσπρα τους στήθια,
Μυριολογοῦν οἱ γέροντες μὲ μαῦρα μυρολόγια,
Παππάδες μὲ τὰ δάκρυα ἴσ' δύνουν ταῖς ἐκκλησιαίς τους.
Βλέπεις ἐκείνην τὴν φωτιά, μαῦρον καπνὸ ἴσ' ἔγάνει;
Ἐκεῖ καίγονται κόκκαλα, κόκκαλα ἀνδρειωμένων,
Ποῦ τὴν Τουρκιά ἔτρομάξανε, καὶ τὸ Βεζύρη ἐκάψαν!
Ἐκεῖ ἴσ' ναι κόκκαλα γονιοῦ ποῦ τὸ παιδί τὰ καίει
Νὰ μὴν τὰ ἔροῦνε Διάπιδες, Τοῦρκοι μὴν τὰ πατήσουν!
Ἀκοῦς τὸ θρῆνον τὸν πολλὸν ὅπου βογγοῦν τὰ δάση,
Καὶ τὸ δαρμὸ ποῦ γένεται, τὰ μαῦρα μυρολόγια;
Εἶναι κ' ἀποχωρίζονται τὴν δόλια τὴν πατρίδα,
Φιλοῦν ταῖς πέτραις καὶ τὴ γῆ, κι' ἀσπάζονται τὸ χῶμα! »

55.

ΤΟ ΜΥΘΟΛΟΓΙ ΤΗΣ ΠΑΡΓΑΣ.

Τρία πουλιά ἀπ' τὴν Πρέβεζα διαβῆκαν εἰς τὴν Πάργα·
Ἐὶς κυττάει τὴν ξενιτείαν, τ' ἄλλο τὸν Ἄϊ Ἰαννάκι,
Τὸ τρίτο τὸ κατὰμαυρο, μυριολογάει καὶ λέει·
« Πάργα, Τουρκιά σ' ἐπλάκωσε, Τουρκιά σὲ τριγυρίζει·
» Δὲν ἔρχεται γιὰ πόλεμο, μὲ προδοσιὰ σὲ πέρνει·
» Βεζύρης δὲν σ' ἐνίκησε μὲ τὰ πολλὰ τ' ἀσκήρια·
» Ἐφευγὰν Τούρκοι ἄσ' ἀλαγαὶ τὸ Παργινὸ τουφέκι,
» Κ' οἱ Λιάπιδες δὲν ἤθελαν νάλθοῦν νὰ πολεμήσουν.
» Εἶχες λεβέντες ἄσ' ἀθέρια, γυναῖκες ἀντρεωμέναις,
» Πῶτρωγαν βόλια γιὰ ψωμί, μπαροῦτι γιὰ προσφάγι.
» Ἐἴς ἄσπρα πούλησαν τὸ Χριστὸ, τ' ἄσπρα πουλοῦν κ' ἐσένα.
— » Πάρτε μανάδες τὰ παιδιὰ, παπάδες τοὺς ἄγιους·
» Ἄστε λεβέντες τ' ἄρματα, κι' ἀφήστε τὸ τουφέκι·
» Σκαψτε πλατειὰ, σκάψτε βαθυὰ ὄλα σας τὰ κυβούρια,
» Καὶ τ' ἀντρεωμένα κόκκαλα ξεθάψτε τοῦ γονιοῦ σας.
» Τούρκους δὲν ἐπροσκήνυσαν· Τούρκοι μὴν τὰ πατήσουν ! »

56.

Ἄτερον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

Μαυρο μαντάτο ἐδώθηκε
Ἐτοὺς Παργηνοὺς εἰπώθηκε,
Ὅλοι γιὰ νὰ ρωτηθοῦνε
Ἄν ἐδῶ θὰ νὰ σταθοῦνε.
Κι' ὅσοι θελήσουν νὰ σταθοῦν
Ἐτὸν Τούρκο θὰ νὰ ἴσταχθοῦν,

Κι' ὄσοι θὰ νὰ σηκωθοῦνε
Ἐστὰ Νησιά νὰ μερασθοῦνε
Ἐκάμαν τὴν ἐρώτησι,
Καὶ δίνουν τέτοια ἀπόκρισι
Παιδιά κι' ἄνδρες μὲ μιὰ γνώμη
Ἐάν τὸ σίδερο ἔστ' ἀμῶνι·
«Ἐμεῖς ἀποφασίζομε
Τὸ θέλομε, τ' ὀρίζομε
Πῶς παρὰ νὰ σκλαβωθοῦμε,
Ἀπ' τὴν Πάργα νὰ σκωθοῦμε.
Γιατὶ οἱ Τοῦρκοι εἶναι κακοὶ
Βάνουν ὄλους ἔστὸ σπαθί,
Ποῦ τοὺς εἶχαμεν διωγμένους
Ἐτοὺς πολέμους νικημένους.
Καὶ θὰ μᾶς ψήσουν τὰ παιδιὰ
Παλουκωμένα ἔστὰ σουβλιά,
Κι' ἂν μᾶς πάρουνε ἔστὸ χέρι
Μᾶς περνοῦν ἀπ' τὸ μαχαίρι.»
Ἡ Ἄγχα ἔμερα ἡ Λαμπρὴ
ἦτανε ἔμερα φλογερή·
Ποῦ ἔστην Ἐκκλησιὰν ἐπῆγαν
Καὶ τὰ μάτια τοὺς ἔδακρῶζαν·
Κ' ἕνας τὸν ἄλλο ἐλέγανε·
«Ἄχ τί ἐπάθαμε οἱ καίμενοι
Κ' οἱ πολυδασανισμένοι!
Χάνομε τὰ σπῆτια μας,
Τὴ γλυκεῖα πατρίδα μας,
Ποῦνε χώρα στολισμένη,
Καὶ ἔστὸν κόσμον ξακουσμένη!
Πῶχει τόσα κρύα νερά,
Κήπους, δροσεροὺς ἀέρες,
Κι' ἀξετίμητους μπαχτσέδες!»

Ἐσταῖς Ἀπριλλίου εἴκοσι ἑπτὰ
Ἐδωκ' ἡ Πάργα τὰ κλειδιά,
Τοῦ Χαμίμκη τὰ δίνει,
Παρευθὺς σεισμός ἐγένη.

57.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΟΥ

ΜΑΡΚΟΥ ΒΟΥΣΑΡΙ.

—Ἐἶναι τοῦτα τὰ κλάμματα, κι' αὐτὰ τὰ μυρολόγια,
Κύριε μου τί νὰ γίνηκε 'στὸ δόγλιο Μισολόγχι;

—Τοῦτα τὰ κλάμματα ῥωτᾶς, κι' αὐτὰ τὰ μυρολόγια;

Γι' αὐτὸν τὸν Μάρκο γέγονται τὸν ἐλευθερωτὴ μας.

Ὅσοι Ῥωμαῖοι κι' ἂν τὸμαθαν, κι' ὅσοι τ' ἀφουκρασθῆκαν

Ὅλοι 'στὰ μαῦρα ἐμπήκανε, τὰ μελανὰ ἐφορέσαν.

Κίτσος Τσαβέλλας φώναξε καὶ τοὺς παρηγοροῦσε

« Παιδιά μου μὴν πικραίνεστε καὶ μᾶς πλακώση ἀρρώστια,

» Καὶ νὰ μᾶς ζήσῃ ὁ Κωνσταντᾶς κι' ὁ υἱὸς τοῦ Καπετάνιου,

» Πρῶτον νὰ τονὲ κάμωμε 'σὰν ποῦχαμε τὸ Μάρκο.

» Ἐτῆι τῶχει ἡ πατρίδα μας, ἔτῆι τὸ Σοῦλι τῶχει,

» Ἀπὸ τουφέκι, καὶ σπαθὶ κάνεις νὰ μὴ γλυτώσῃ.

» Καθὼς κ' οἱ πατροῦδες μας, ἔτῆι κ' ἐμεῖς νὰ πάμε! »

58.

Θ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΟΥ

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΟΥ.

Τρεις περδικούλαις κάθονται ε' τὸν κάμπο τῆς Ἀθήνας,
ἔιχαν τὰ ὄνυχια κόκκινα καὶ τὰ φτερά γραμμένα,
ἔιχαν καὶ τὰ κεφάλια τους σ' τὸ αἷμα βουτισμένα,
Ἀπὸ βραδύς μυρολογοῦν καὶ τὸ ταχὺ φωνάζουν·
«Τρίτη τετράδη θλιβερὴ, πέφτη φαρμακωμένη,
Παρασκευὴ ἔξημέρονη, νὰ μ' εἶχε ἔξημερώση,
Ἀφέντες ἔβαλαν βουλή τὸν πόλεμον νὰ πιάσουν·
Καραϊσκάκης ὄφωναξεν ἀπάνω ἀπ' τ' ἄλογό του·
— «Ποῦ ἔστε βρὲ Ρουμελιώταις μου, παιδιὰ μου ἀντρειωμένα,
Γυμνώστε τὰ ἄσπρα σπαθιά καὶ ρῆξτε τὰ ντουφέκια,
Βάλτε μου Τούρκους ε' τὰ ἔμπροστά, καὶ κόψτε, καὶ σκοτώστε »!
Ἦρτε μαντάτι τῶν Τουρκῶν πεζοὶ καὶ καβαλλάροι·
Ἄν ἦταν ἄλλοι οὐδὲ πολλοὶ, ἦταν ἐννιά χιλιάδαις·
Πρῶτον γιουρούσι πῶκαμαν, δεῦτερον τράκο ἄκαμαν,
Λαβόνεται ὁ Καραϊσκᾶς καὶ ὁ καπετὰν Νικητάς·
Κι' ὁ Καραϊσκός ὄφωναξε, ὄψηλὴ φωνίτζα ὄβγάζει·
— «Ἕλληνες μὴν κιοτέζετε, παιδιὰ μὴ φοβηθῆτε,
Καὶ ὄπάρ τὸ γιοῦχα ἡ Τουρκιά, καὶ ἔρθῃ καὶ μᾶς χαλάση·
Σὰν Ἕλληνες βαστάζετε, καὶ ὄσάν Γραικοὶ σταθῆτε,
Κι' ἐγὼ ἂν ἐλαβῶθηκα, καὶ ἂν εἶμαι πληγωμένος,
Τώρα θὰ πάω ὄστην Κούλουρι, καὶ ὄστη Φανερωμένη
Ποῦναι βασιλικὸς ἰατρός, πάει καὶ μὲ ἰατρέψῃ »!

59.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΟΥ

ΚΙΤΣΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ.

Τρία πουλάκια κάθουνταν 'ς τῆς Ἄρτας τὸ γιοφύρι,
Τὸ 'να τηράει τὰ Γιάννενα, τ' ἄλλο κατὰ τὸ Σοῦλι,
Τὸ τρίτο τὸ καλῆτερο μυρολογάει καὶ λέγει.

— αὐτὸ Μπότσαρης ἐκίνησε 'ς τὰ Γιάννενα νὰ πάγη,
Γιὰ νὰ βουλῶσῃ μπουγιουρδί, 'στὸ Βουλγαρέλι νάρτη,
Γιὰ νὰ μαζώξῃ τ' ἄσπρα του ὁποῦ εἶχε δανεισμένα.
Κι' ἀπὸ τὴν Ἄρτα διάβηκε κονάκι νὰ τοῦ κάμουν.

Κ' ἐκεῖ κονάκι τῶκαμάν 'ς τοῦ παπουτσή τοῦ Ρίζου,
Κ' ἐκεῖ τραπέζι 'θάλανε ψωμί γιὰ νὰ δειπνίσουν.

Τρία τουφέκια τῶρριζαν, τὰ τρι' ἀφράδα ἀφράδα,
Τὸ 'να τὸν πέρει 'ς τὸ πλευρὸ, τ' ἄλλο μέσα 'ς τὰ στήθη,
Τὸ τρίτο τὸ φαρμακερὸ, τὸν πέρει μὲς τὸ στόμα.

Τὸ στόμα του αἶμα γιόμωσε, καὶ κιλαδεῖ καὶ λέγει.

«Καθῆστε παλληκάρια μου, καὶ σὺ βρὲ ψυχογιέ μου,
Τι τοῦτο δὲν εἶναι γιὰ σᾶς· πάρτε μου τὸ κεφάλι,

Νὰ μὴν τὸ πάρῃ ἡ Τουρκιά, τὸ φέρῃ τοῦ Βεζίρη,

Τὸ ἰδοῦν ὀχθροὶ κι' ἀγαλλιαστοῦν, φίλοι καὶ λυπηθοῦνε.»

60.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

ΤΟΙ

ΜΗΤΡΟΥ.

Ἐς τοῦ Θεοδώρακη τὴν αὐλήν τ' τοῦ Μέτρου τὸ σαράγι
Κόσμος πολλὸς μαζώνεται, πολλοὶ ἔναι μαζωμένοι,
— «Μῆνα καὶ γάμος γένεται, μῆνα καὶ πανηγύρι»;
— «Μῆτε καὶ γάμος γένεται μῆτε καὶ πανηγύρι,
Μόν' εἶναι ὁ Μῆτρος ἀρρώστος βαρῦν γιὰ νὰ πεθάνῃ,
Ἐμπαινοβγαίνουν οἱ ἰατροὶ καὶ γιατρεμὸ δὲν ἔχει,
Τὸν κλαῖν τὰ παλλικάρια του, τὸν κλαίει κ' ἡ ἀδελφή του,
Τὸν κλαίει κ' ἡ μανούλα του, κ' ὁ δόλιος τ' ὁ πατέρας.
— «Ἄν θέλῃς Μῆτρο πάντρεμμα, γυναῖκα νὰ σοῦ δώσω.
— «Δὲ θέλω μάννα πάντρεμμα, σκύψε νὰ σὲ φιλήσω,
Νὰ μ' ὦχεις ἔγνοια τὰ παιδιὰ, τὰ μαυρὰ παλλικάρια,
Φέρε μου τὸ σπαθάκι μου, μάννα, νὰ τὸ φιλήσω,
Καὶ φέρε τὸ τουρῆκι μου νὰ τ' ἀποχαιρετήσω!
Ὁ Χάρος μ' ἀρραβώνιασε, μ' ἔχει ἀρραβωνιασμένο,
Μῶχει τὴν πλάκα πεθερὰ τὸ μνήμα γιὰ γυναῖκα
Κι' αὐτὰ τὰ μαυροσκούληκα ἀδέρφια καὶ ἑξάδέρφια.

61.

Ο ΤΟΜΠΙΑΖΗΣ.

Μαρτυράτε το Φραντζέζοι,
Πιάτετο καὶ αἰεὶ Ἰγγλέζοι,
Πῶς μιὰ σκούνα τοῦ Τομπάζη
Τὴν Τουρκιά τὴν ἐτρομάζει!

Ε. Γ. Δ. τῆς Κ. τ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

62.

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΣΜΟΣ.

Φεγγαράκι μου λαμπρό,
Φέγγε και περπάτειγε,
Γιά να σ' έρωτήσωμε
Γιά τὰ δυὸ Γραικόπουλα
Τὰ Γρεβενητόπουλα.
Χήρα Τούρκα 'δούλευαν,
Ὅλ' ἡμέρα 'ς τὸ ζυγὸ,
Τὸ βραδὺ 'ς τὸν κρεμασμό.
«Βρὲ παιδιὰ Γραικόπουλα,
»Και Γρεβενητόπουλα,
»Γένεστε Τουρκόπουλα,
»Νὰ χαρῆτε τὴν Τουρκιά,
»Τ' ἄλογα τὰ γλήγωρα,
»Τὰ σπαθιά τὰ δαμασκιά;»
— «Βρὲ κυρά μου Τούρκισσα,
»Κάλλιο γένε σὺ Ῥωμιὰ,
»Νὰ χαρῆς τὴ Λαμπριά,
»Μὲ τὰ κόκκινα τ' αὐγά!
»Νὰ χαρῆς τὴν Ἐκκλησιά,
»Τὴ χρυσὴ τὴν Κοινωνιά!

63.

"Ἐτέρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

Ἐνα μικρὸ Τουρκόπουλο, τοῦ Βασιλιῶς κοπέλι,
Μιά Ρωμηοπούλα ἀγάπης, καὶ κείνη δὲν τὸ θέλει·
Πέρνει ταῖς ράχαις ἐμπροστὰ καὶ τὰ βουν' ἀπ' ὀπίσω,
Κ' ἡ τύχη τῆς τὴν ἔβγαλε μέσ' τ' Ἀγιοργιοῦ τὴν πόρτα.
Ἄγιέ μου Γιώργι βόηθα με ὦχ τῶν Τουρκῶν τὰ χέρια,
Τὰ κοφτερά τους τὰ σπαθιὰ, τὰ μυτερά μαχαίρια.
Τὰ μάρμαρα ἐσχιστήκανε, κ' ἐμπήκε ἡ κόρη μέσα.
Νάτος κι' ὁ Τοῦρκος πόρχεται 'στὸν Ἄϊ Γιώργη ἀπάνου·
'Στὸν Ἄϊ Γιώργη ἀνέβηκε, σκύφτει καὶ προσκυνάει·
— «Ἄϊε μου Γιώργη λυτρωτῆ, συχώρεσε κ' ἐμένα,
Κ' ἐγὼ νὰ πάω νὰ βαφτιστώ, καὶ Χριστιανὸς νὰ γένω,
Νὰ πάρω καὶ τὴ λυγερή, νά'ναι Κυρά μεγάλη.

64.

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Θέλω νὰ πάω εἰς τὸ Νιόκαστρο ποῦ γέγονται πολέμοι,
Καὶ πάλε συλλογιζομαι, καὶ πάλε συλλογιῶμαι,
Ποῦ ἂν λαβωθῶ γὼ τ' ὄρφανὸ κι' ἂν λαβωθῶ τὸ μαῦρο,
Δὲν ἔχω μάνα νὰ με κλαίη, καὶ νὰ πονῆ γιὰ μένα·
— «Σὲ κλαῖν οἱ φίλοι σ', ξένε μου, σὲ κλαῖν καὶ τὰ μπραζέλιχ,
Σὲ κλαίω καὶ γὼ ἀπὸ κοντὰ εἰς τὰ μαῦρα φορεμένη,
Τρεῖς χρόνους κάνω ξέπλεγη, τρεῖς χρόνους καὶ τρεῖς μῆναις,
Κι' ἂν με ρωτήση ἡ μάνα μου κ' ἡ δόλια ἡ ἀδερφή μου,
Ποῦν' ὁ ἄντρας μου; — εἰς τὸ Νιόκαστρο ποῦ γέγονται οἱ παλέμοι·
Δὲν ἔξέρω ἂν ἐλαβώθηκε κι' ἂν εἶναι λαβωμένος.»

65.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΤΟΥ

ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ.

Παιός θε' ν' ἀκούσῃ κλάυματα δάκρυα καὶ μυρολόγια ;
Διαβάτ' ἀπὸ τὴν Λειθαριά, καὶ σύρτε ε' τὴ Βελίτσα,
Κ' ἐκεῖ ν' ἀκούστε κλάυματα δάκρυα καὶ μυριαλόγια.
Ν' ἀκούστε τὴν Ἀνδρούτζενα τὴν μάνα τοῦ Λυσσέα,
Πῶς ἀκούζει, πῶς μυριολογᾷ, καὶ ὅσῳ τρυγόνι κλαίει !
'Σάν περδικουλά θλίβεται, κι' ὡσάν παππὶ μαδιέται,
'Σάν τοῦ κοράκου τὰ φτερά μαυρίζει ἡ φορεσιά της !
— « Δὲν ε' τὸ εἶπα γὼ Λυσσέα μου, δὲν ε' τὸ εἶπα γὼ παιδί μου !
Μὲ τὴ Βουλή μὴν πιάνεσαι μὲ τοὺς Καλαμαράδες !
Κάνουν τὸν Γούρα Κεχαγιά, καὶ τὸ Νικόλα πρώτο ; »

66.

Ο ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ.

Καπετὰν Νικηταρᾶ,
Πῶχεις ε' τὰ νόχια σου φτερά,
Πιάνεις καὶ γράφεις γράμματα·
— « Τοῦρκοι γιὰ δόστε τ' ἄρματα !
Γιὰ δόστε Τοῦρκοι τ' ἄρματα
Νὰ γλύσουν τὰ παιδιὰ σας !
— « Τ' ἄρματα δὲν τὰ δίνουμε·
Τὸ αἷμά μας τὸ χύνομε ! »

67.

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΧΙΑΣ.

Δέν εἶν' ὁ περσινὸς καιρὸς, δέν εἶν' ὁ Ταφίλ Μπούζης,
Νά περβατῆς Δερβέναγας, νά περβατῆς καβάλλα !
Φέτο τὸ λέν' Καταρράχια, τὸ λένε Καραμέτζο,
Τὸ λέν' παιδιὰ Τζαπόκουλα, Δημήτρη καὶ Γιωργάκη,
Τὸ λένε καὶ Ζακόπουλο, τὸ λέν' Μάμαλυγγίδη !
Γράφουν οἱ Κλέρταις γράμματα, 'στὰ Τρίκαλα τὰ στέλνουν·
« Ἐσὲ Κύρ Νάσσο προεστὲ, σ' ἐσῆς Κοτζαμπασσίδες !
Νά στείλετε τὴν ξαγορά, μιὰ 'κατοστή πουγγι' ἄσπρα,
Νά μὴν καοῦνε τὰ χωριά, Φανάρι καὶ Καρδίτζα,
Κ' ἐμποῦμε καὶ 'στὰ Τρίκαλα καὶ κάμωμέ σας σκλάβους. »
Σιαμήμπεης 'σάν τ' ἄκουσε βαρυὰ 'χολοτάρτη·
Πιάνει τοὺς κάνει γράμματα, καὶ βάνει μαύρη βοῦλλα·
« Τί 'ξαγορὰ γυρεύετε ; τί 'ξαγορὰ ζητᾶτε ;
Ἄν δὲ σᾶς πιάσω ζωντανούς, κί' ἂν δὲ σᾶς παλουκώσω ! »
Καταρράχιας 'σάν τ' ἄκουσε μὲ τὸ Γιωργάκη Τζάπο
Τὰ κριθαράκια ἐπιάσανε, καὶ τὰ ταμπούρια φτιάνουν,
Φτιάνουν ταμπούρια μὲ κλαριὰ, μὲ φτέραις, καὶ μὲ δέντρα·
Κι' ὄντ' ἔκαμαν, κι' ἀγνάντεψαν τοὺς κάμπους τῶν Τρικάλων,
Βλέπουν τὸν Σιάμη ποῦρχεται μ' Ἀρβαντιὰ, μ' ἄσκέρι.
Καταρράχιας ἐχοῦγιαξε μὲ τὸ Γιωργάκη Τζάπο·
« Τουφέκια νά μὴ ρίξωμε, τραγοῦδια μὴν εἰποῦμε
Ὅσο ν' ἀρθῆ ὁ Σιαμήμπεης νά πιάσῃ τὸ τουφέκι,
Νῆρτη κοντὰ, τόσο κοντὰ νά φθάνῃ τὸ μολύβι. »
Κι' ὄντ' ἔκαμαν, κ' ἐζύγώσαν κι' ἔφτανε τὸ μολύβι,
Καταρράχιας ἐφώναξε μὲ τὸ Γιωργάκη Τζάπο·
— « Ποῦ πᾶς, βρε Σιάμη βρωμερὲ, ποῦ πᾶς μωρὲ πᾶμπᾶσα ;
Ποῦ σκότωσες τὸν μπάρμπα μου, κί' αὐτὴν τὴν ἀνεψιά μου ; »

Κι' ὄντ' ἔκαμαν κ' ἐθύμισαν κι' ἀπὸ τὰ δυὸ τὰ μέρη,
 Κ' ἐπιάστηκεν ὁ πόλεμος κ' ἔκαμαν τὸ γιουρούσι,
 Καταρράχιδος ἐφώναξε, πάλαι ματαφώναζει·
 « Ἔβγα, βρέ Σιάμη βρωμερὲ, οἱ δυὸ νὰ κτυπηθοῦμε,
 Ἔβγα νὰ ἰδῆς τί πάει νὰ 'πῆ παλλικαρίσια χέρι ! »
 Κ' ἓνα καλὸ Κλεφτόπουλον ἀπὸ τὸ μετερίζι
 Βλέπει τὸ Σιάμη πῶτρεχε' στὰ Κλέφτικα ταμπούρια·
 Κ' ἐκεῖ 'στ' ἀκλουθογύρισμα μιὰ τουφεκιά τοῦ στέλνει,
 Καὶ τὸ μολύβι ἐπίτυχεν ἀνάμεσα 'στὰ 'φρούδια.
 Τὸ στόματ' αἷμα γιώμισε, τὰ χεῖλη του φαρμάκι.
 Βάνουν τοὺς Τούρκους ἄμπροστά· τοὺς πέρνουν τοὺς μπαϊνέδες,
 Πέρνουν κεφάλια δεκοχτῶ, καὶ τόσους λαβωμένους.

68.

Ο ΣΥΝΤΡΟΣ.

Ἐνα πουλάκι κάθουνταν 'στοῦ Σύντρου τὸ κεφάλι·
 Δὲν ἐλαλοῦσε 'σάν πουλι, 'σάν τ' ἄλλα τὰ πουλάκια,
 Μὲν ἐλαλοῦσε λυγερὰ μ' ἀνθρώπινη λαλίτζα·
 — « Σύντρομ' ἐσ' εἴσουν φρόνιμος, εἴσουν καὶ παλλικάρη,
 Εἴσουν καὶ πρῶτος Ἐπαρχος σ' ὄλα τὰ Μοναστήρια,
 Τόσα βουνὰ ἐπερπάτησες, οὐδε κι' ἀετὸς ἂν ἦσουν,
 Γιατί δὲν ἤρρες 'στὰ βουνὰ τ' ἀθάνατο βοτάνη,
 Ποῦ 'στὸ σκοτάδι μυριανθεῖ, καὶ τὴν ἡμέρα κλειέται,
 Νὰ φᾶς καὶ σὺ, βαρυόμοιρε, ποτὲ νὰ μὴ πεθάνης ; »
 — « Τί λὲς πουλλι, κακὸ πουλλι, γιατί μὲ καταριέσαι ;
 Σαράντα χρόνους ἔζησα Ἀρματωλὸς καὶ Κλέφτης,
 Τὸ Χάρο δὲ 'φοβήθηκα, τὸ Χάρο δὲ φοβοῦμαι·
 Κ' ἄλλους σαράντα νάζουνα, πάλ' εἶχα νὰ πεθάνω,
 Κι' ἂν θὰ πεθάνω, βρέ πουλλι, δὲν τὸχῶ πῶς πεθαίγω,

Μόν' τ' ὄχῳ σὲ παράπονο, καὶ σ' ἐντροπὴ μεγάλη,
Ποῦ θὰ τὸ μάθουν τὰ σκυλλιά, νὰ πᾶν' στὴν Ἀλασσῶνα,
Νὰ μοῦ χαλάσουν τὰ χωριά, τάρημα βιλαέτια.
Παρακαλῶ τὴ συντροφιά, κι ὅλα τὰ παλλικάρια
Νὰ μοῦ γνοιασθοῦν τὸ σπῆτι μου, τὴ δόλια μου γυναῖκα,
Νὰ μοῦ κυτταζοῦν τὸ παιδί, τὸ μαῦρο τὸ Δημήτρι,
Ποῦναι μικρὰ κι' ἀνήλικα, καὶ ἀπὸ Κλεφτιά δὲν ἔξειν».

69.

Ο ΙΑΧΟΣ.

Χρυσὸς ἀετὸς ἐκάθονταν 'στὸν ἔρημο τὸ Λοῦρο'
Ποῦ κάθε ἡμέρα κυνηγᾷ ἀηδόνια καὶ περδίκια.
'Σταῖς δεκαπέντε τοῦ Μαῖου κυνῆγι δὲ γυρεύει,
Μόν' μαραμμένος κάθεται, χαλάει καὶ τὴ φωλειά του'
Ἄλλος ἀετὸς ἐδιάβαινε, καὶ τὸν 'καλημεροῦσε'
— «Καλή σου ἡμέρα, σταυραετέ! — «Καλῶς τον τὸν Σαῖνη!»
— «Τ' ἔχεις καίμενε, σταυραετέ, χαλᾶς καὶ τὴ φωλειά σου;»
— «Σαῖνη μ' ἂν μ' ἐρώτησες, νὰ σοῦ τ' ὁμολογήσω'
Ἀπόψ' εἶδα 'στὸν ὕπνο μου, 'στὸν ὕπνο ποῦ κοιμώμουν,
'Σὰ μάτ' ἐπῆγα 'στὸν Πασσᾶ 'στὸν Κούρτη 'στὸν Μπεράτι,
Κι' ἄκουσα τὸ μουσαβάρè, του Ἰάχου τὴν κουβέντα.
Ὁ Ἰάχος ἐπροβόδουε 'στὸ Βασιλιά 'στὴν Πόλι'
Ὅσα φλωριά κι' ἂν θέλετε διπλᾶ νὰ σᾶς τὰ δώσω,
Μόνο νὰ γένω Βόιβοδας ἐγὼ 'στὸ Μουλαλῆκι,
Νὰ διώξω τοὺς Μπερατινοὺς, τὸ σκύλλο Κασνατάρη.»

70.

Ο ΚΙΤΣΟΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ.

Τοῦ Κίτσο ἡ μάνα κάθουνταν ἴσθην ἄκρη ἴστο ποτάμι·
Μὲ τὸ ποτάμι μάλωνε, καὶ τὸ πετροβολοῦσε·

— «Ποτάμι μὲ ὀλιγόστεψε, ποτάμι μὲ στρέψε ἴπισω,
Γιὰ νὰ περάσω ἀντίπερα, νὰ πάω ἴστα Κλεφτοχώρια,
Ὅπ' ὄχουν Κλέφταις σύνοδόν, ὅπ' ὄχουν τὰ λιμέρια!»

Τὸν Κίτσο τὸν ἐπιάσανε, καὶ πᾶν νὰ τὸν κρεμάσουν·
Χίλιοι τὸν πᾶν ἀπεμπροστά καὶ δυὸ χιλιάδες ἴπισω,

Κ' ὀλοξωπίσω ἴπήγαινε ἡ μαύρη του ἡ μανούλα·

Μὲ τὰ μαλλιά της ζέπλεγα μυριολογάει καὶ λέει·

— «Κίτσο μου ποῦναι τ' ἄρματα, τ' ἄχαρα τὰ τσαπράζια»

— «Μάνα λωλή, μάνα τρελή, μάνα ξεμουαλισμένη,
Δὲν κλαῖς τὰ μαῦρα νιάτα μου, δὲν κλαῖς καὶ τὴν ἀντρεία μου,
Μόν' κλαῖς τὰ ῥημα τ' ἄρματα καὶ τ' ἄχαρα τζαπράζια!»

71.

ΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ.

Κάτου ἴστοῦ Βάλτου τὰ χωριά,

Ξερόμερο καὶ ἴστ' Ἰγγραφα,

Καὶ ἴστα πέντε βιλαέτια,

(Βάλτε βρὲ νὰ πιουμ' ἀδέρφια!)

Ἐκ' εἰν' οἱ Κλέφταις οἱ πολλοί,

Ὅλοι ἴντυμένοι ἴστο φλωρί.

Κάθουνται καὶ τρών καὶ πίνουν,

Καὶ τὴν Ἄρτα φυθερίζουν.

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφή

Χέζουν τὰ γένεια τοῦ Καϊτή·

Γράφουνε καὶ στὰ Κομπότι,
Προσκυνοῦνε τὸ Δεσπότη·
— « Συλλογιστήτε το καλά,
Γιατὶ σὰς καίμε τὰ χωριά!
Γλήγωρα τ' ἄρματαλῆκι,
Γιατὶ πέστομε 'σὰ λόκοι!»

72.

Ο ΚΩΣΤΑΣ.

Ὁ ἥλιος βγαίνει κόκκινος, μαυρομελανιασμένος,
Κ' οἱ Κλέφταις τὸν ἀγνάντευαν καὶ τὸν 'συχνορωτοῦσαν·
— « Ἦλιε μ' τί βγήκες κόκκινος, μαυρομελανιασμένος ; »
— « Παιδιά σὰ μ' ἐρώτησατε, νὰ σὰς τὸ μαρτυρήσω·
Ἐφές ὄντ' ἐβασίλεψα, κι' ὄντ' ἔγειρα τὴ ράχη,
Ἀγνάντεψα τὰ Τρίκκαλα· κι' ἀνάμεσα 'στὰ Χάσια,
Ἄκουσα μαῦρα κλάμματα, γυναίκεια μυρολόγια,
Πῶς κλαῖν' ἡ Καπετάνισσαις γιὰ τοὺς Καπεταναίους,
Πῶς κλαίει ἡ μαύρη ἡ Κώσταινα τὸ δόλλιο της τὸν ἄντρα.
'Στὰ Τρίκκαλα τοὺς 'πήγαιναν, 'σταῖς μούλαις καβαλλάρους,
'σταῖς μούλαις, καὶ 'στὰ σίδερα, καὶ 'πισταγκωνισμένους·
Κι' ὁ Σιλιχτάρης τσ' ὄλεγε παίζωντας καὶ λεγῶντας·
— « Καλῶς τὸν Κώστα πῶρχεται, καλῶς τὸν τὸν Δημήτρι!
Πολλὰ σκιαέτια μούφεραν, πολλὰ οἱ Κοτζαμπασαίδες·
Κώστα δὲν 'κάθουσιν καλά, 'σὰν Καπετάνος ποῦσουν,
Μὲν' Κλεφτουριά 'πιθύμησες, καὶ Κλέφτικα Ιατάκια ; »
Καὶ τὸν τζελάτην ἔκραξε, τοὺς κόβει καὶ τοὺς δύο.
